



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 257/2016
24.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Трукуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ђ.Р., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног Ђ.Р., адвоката И.Р. и М.Л., поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Сомбору К 17/15 од 30.06.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 799/15 од 24.11.2015. године, у седници већа одржаној 24.03.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ђ.Р., адвоката М.Л., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Сомбору К 17/15 од 30.06.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 799/15 од 24.11.2015. године, у односу на повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) ЗКП, док се у преосталом делу захтев овог браниоца, као и захтев браниоца окривљеног адвоката И.Р. у целисти **ОДБАЦУЈУ** као недозвољени.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сомбору К 17/15 од 30.06.2015. године окривљени Ђ.Р. је оглашен кривим да је извршио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од три године и шест месеци у коју ће му се урачунати време проведено у притвору почев од 30.05.2014. године до 04.09.2014. године. Према окривљеном Ђ.Р. изречена је и мера безбедности одузимања опојне дроге амфетамин, која је преостала након извршеног вештачења и одређено је да ће се иста након правноснажности пресуде уступити Полицијској управи Сомбор ради комисијског уништавања. Окривљени је обавезан да на име паушала суду плати износ од 7.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 799/15 од 24.11.2015. године делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног Ђ.Р., преиначена је пресуда Вишег суда у Сомбору К 17/15 од 30.06.2015. године у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је Апелациони суд у Новом Саду окривљеног Ђ.Р. због кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ осудио на казну затвора у трајању од три године, док је у преосталом делу жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована, а првостепена пресуда у непреиначеном делу је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости су благовремено поднели:

-бранилац окривљеног Ђ.Р., адвокат И.Р., у смислу члана 485. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде и окривљеног Ђ.Р. ослободи од оптужбе да је извршио кривично дело неовлашћено стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ;

-бранилац окривљеног Ђ.Р., адвокат М.Л., у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде или да исте преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерке захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих су поднети захтеви за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтевима, нашао:

Бранилац окривљеног, адвокат М.Л., у захтеву за заштиту законитости најпре истиче да је побијаним пресудама повређен кривични закон у смислу члана 439. тачка 1) ЗКП, будући да се у радњама окривљеног не стичу обележја предметног кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ, а с обзиром на то да се у изреци првостепене пресуде не наводи одредба прописа којим је пронађена супстанца амфетамин проглашена за опојну дрогу, при чему је у првостепеној пресуди дат један опис радње извршења кривичног дела из чијег садржаја је немогуће утврдити у чему се то конкретно у радњама окривљеног стичу обележја предметног кривичног дела.

Међутим, по налажењу Врховног касационог суда, из изреке побијане правноснажне пресуде Вишег суда у Сомбору произилазе сва битна обележја кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, односно произилази да је окривљени критичном приликом у стању урачунљивости, свестан свог дела, да је оно забрањено и хтео је његово извршење, неовлашћено преносио ради продаје опојну дрогу амфетамин звану „Спид“, укупне нето тежине 161,93 грама, који је на основу Правилника о утврђивању списка психоактивних контролисаних супстанци ("Службени гласник РС" бр. 28/13) проглашен за опојну дрогу, при чему је бланкетно биће предметног кривичног дела у довољној мери одређена и јасно опредељивањем врсте и

количине опојне дроге те у том смислу не стоје наводи браниоца окривљеног да је у изреци побијане првостепене пресуде било неопходно навести пропис којим је амфетамин проглашен за опојну дрогу.

Из изнетих разлога, по оцени овог суда, неосновано бранилац окривљеног Ђ.Р., адвокат М.Л. у захтеву за заштиту законитости истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Поред тога, бранилац адвокат М.Л. у захтеву истиче да се побијане пресуде заснивају на доказима на којима се по одредбама Законика о кривичном поступку не могу засновати, односно да су донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП. У вези са истакнутом повредом бранилац наводи да је у предметном кривичном поступку испитан као сведок З.С., ког није предложила нити одбрана нити тужилаштво, већ је позван од стране поступајућег суда, а против ког сведока се води кривични поступак пред Вишим судом у Сомбору по оптужници ВЈТ Сомбор Кт 144/12 од 04.02.2013. године због кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ и за које дело је наведени сведок неправноснажном пресудом Вишег суда у Сомбору оглашен кривим. Бранилац истиче да првостепени суд као доказ у поступку користи означену оптужницу и неправноснажну пресуду које се тичу сведока З.С., а што надаље користи приликом извођења закључка везано за радње које је предузимао окривљени Ђ.Р.

Како нижестепени судови током доказног поступка као доказ нису изводили увид у оптужницу Вишег јавног тужиоца у Сомбору Кт 144/12 од 04.02.2013. године, као и увид у неправноснажну пресуду Вишег суда у Сомбору К 6/13 од 04.03.2014. године, већ су на законом предвиђен начин, у смислу члана 15. став 4. ЗКП, извели доказ испитивањем сведока З.С., то су изнети наводи браниоца окривљеног да се побијане пресуде занимају на незаконитим доказима у смислу члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП од стране овог суда оцењени као неосновани.

Поред тога, бранилац адвокат М.Л. у захтеву истиче и то да се другостепени суд у образложењу пресуде уопште није бавио жалбеним наводима и није одговорио ни на једну примедбу изнету у жалби на првостепену пресуду, а којим наводима бранилац окривљеног указује на повреду закона из члана 460. ЗКП, што није законски разлог предвиђен чланом 485. став 4. ЗКП због којег окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек, а из којих разлога је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног Ђ.Р., адвоката М.Л., у овом делу оценио као недозвољен.

Бранилац окривљеног Ђ.Р., адвокат И.Р. у захтеву истиче да побијане пресуде нису израђене у смислу члана 428. став 8. ЗКП и да се у првостепеној пресуди само препричавају изведени докази, чему се придружује и другостепени суд који такође користи „методу искључивог препричавања изведених доказа“. Поред тога, овај бранилац, у захтеву истиче и да је изрека побијане остепене пресуде неразумљива, односно да је иста донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП (у захтеву погрешно

означено као члан 368. став 1. тачка 11) ЗКП), као и да се првостепена пресуда заснива на битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, јер су у образложењу пресуде дати нејасни и противречни разлози о одлучним чињеницама, а због чега је пресуда морала бити укинута. Надаље, бранилац истиче да у конкретном случају није испоштован члан 15. став 2. ЗКП који прописује да је терет доказивања оптужбе на тужиоцу, те да нижестепени судови нису доказе ценили у смислу члана 16. ст. 3, 4. и 5. и члана 419. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из чл. 15. став 2, 16. ст. 3, 4. и 5, 419. став 2, 428. став 8, 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП, то је Врховни касациони суд, захтев браниоца окривљеног, адвоката И.Р., у овим деловима оценио као недозвољен.

Бранилац окривљеног Ђ.Р., адвокат И.Р., у уводу захтева истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, али како у образложењу захтева не наводи ниједан разлог због којег сматра да је побијаним пресудама учињена наведена повреда закона, то је Врховни касациони суд оценио да захтев браниоца окривљеног адвоката И.Р. у овом делу нема законом прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтеве одбацио као недозвољене и на основу члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП у делу у којем је захтев браниоца окривљеног, адвоката И.Р., одбацио јер нема законом прописан садржај.

**Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.**

**Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.**